

Sygn. akt VII U 1773/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2022 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

Protokolant: st. sekretarz sądowy Anna Bańcerowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 maja 2022 roku w W.

sprawy M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rekompensatę

na skutek odwołania M. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 23 września 2021 roku, znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje M. P. rekompensatę z tytułu pracy w warunkach szczególnych począwszy od 19 sierpnia 2021 roku.

sędzia Agnieszka Stachurska

UZASADNIENIE

W dniu 22 listopada 2021r. M. P. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 23 września 2021r., znak: (...), odmawiającej prawa do rekompensaty, wnosząc o zmianę decyzji.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uznał za pracę w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od 2 czerwca 1980r. do 31 maja 1991r. Podkreślił jednocześnie, że brak jest przepisu prawa nakładającego na pracodawcę obowiązek stosowania ściśle określonych nazw stanowisk wynikających z wykazu stanowiącego załącznik do zarządzenia Ministra Obrony Narodowej Nr (...) z dnia 12 września 1983r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w jednostkach organizacyjnych resortu obrony narodowej (odwołanie z dnia 22 listopada 2021r., k. 3-4 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z 29 grudnia 2021r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., a uzasadniając swe stanowisko wskazał, że ubezpieczony nie udowodnił piętnastoletniego okresu wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zajmowane przez niego stanowiska starszego referenta technicznego i samodzielnego legalizatora nie są zgodne ze stanowiskami wskazanymi w zarządzeniu Ministra Obrony Narodowej z dnia 12 września 1983r. (odpowiedź na odwołanie z dnia 29 grudnia 2012r., k. 7-8 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. P., ur. (...), z dniem 29 kwietnia 1977r. ukończył Technikum (...) w Z. uzyskując tytuł technik elektronik o specjalności elektronika (dowód: odpis świadectwa, k. 20 akt osobowych).

W okresie od 15 sierpnia 1974r. do 31 maja 1980r. ubezpieczony był zatrudniony w Wojskowych Zakładach (...) w Z., z przerwą w okresie od 25 października 1977r. do 16 października 1979r., kiedy to odbywał służbę wojskową. W dniu 2 czerwca 1980r. rozpoczął pracę w Centralnym (...) w Z.. Do dnia 30 września 1981r. pracował na stanowisku starszy referent techniczny, a następnie, po zdobyciu uprawnień legalizacyjnych z wynikiem dobrym, od 1 października 1981r. na stanowisku samodzielnego legalizatora. W wymienionym okresie dokonywał kontroli przyrządów przysyłanych z jednostek z całej Polski. Polegało to na sprawdzeniu poziomu mocy lub tłumienia w przyrządzie pomiarowym, a następnie odłączeniu go z traktu i podłączeniu przyrządu wzorcowego, by porównać parametry. Praca odbywała się w pracowni mikrofalowej. Generatory będące źródłem promieniowania były aktywne w ciągu całego dnia pracy. Urządzenia te wymagały wygrzewania, a więc były uruchamiane bezpośrednio po przyjeździe do pracy i pozostały uruchomione nieprzerwanie do końca dnia pracy. Ubezpieczony wykonywał swoje obowiązki bezpośrednio przy trakcie, przez który przebiegał sygnał do przyrządu pomiarowego. W Centralnym (...) pracował do dnia 31 maja 1991r. Od dnia 2 czerwca 1991r. został zatrudniony w (...) sp. z o.o. w W. na stanowisku dyrektora ds. technicznych. Do rozwiązania stosunku pracy doszło w dniu 15 grudnia 1993r. za porozumieniem stron. Od dnia 16 grudnia 1993r. do 12 lutego 1999r. ponownie pracował w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku samodzielnego legalizatora, a następnie starszego legalizatora w Centralnym (...) w Z. i wykonywał te same czynności, co w poprzednim okresie zatrudnienia u tego pracodawcy. W okresie tego zatrudnienia był niezdolny do pracy: od 5 do 7 grudnia 1994r., od 10 do 13 maja 1995r., od 8 do 12 stycznia 1996r., od 14 do 17 stycznia 1997r., od 16 do 21 kwietnia 1998r., od 22 do 24 kwietnia 1998r. i od 26 stycznia do 1 lutego 1999r. (dowód: świadectwo pracy, k. 4-5 akt osobowych; opinia o pracy, k. 9 akt osobowych; ankieta personalna, k. 18 akt osobowych; świadectwo lekarskie, k. 34 akt osobowych; świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, k. 35 akt osobowych; opinia okresowa, k. 36 akt osobowych; świadectwo pracy, k. 43 akt osobowych; świadectwo pracy, k. 49 akt osobowych; zeznania świadka D. S., k. 37 a.s.; zeznania M. P., k. 37-38 a.s.).

Centralny Ośrodek Metrologii Wojskowej w dniu 2 grudnia 1993r. wystawił ubezpieczonemu świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych, w którym wskazał, że M. P. od dnia 2 czerwca 1980r. do dnia 31 maja 1991r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace narażające na działanie promieniowania jonizującego oraz prace narażające na działanie pól elektromagnetycznych w zakresie 0,1 do 300000 MHz (świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych, k. 7 akt osobowych). Ten sam pracodawca w świadectwie pracy z dnia 12 lutego 1999r. wskazał, że ubezpieczony w okresie od 16 grudnia 1993r. do 31 grudnia 1998r. wykonywał prace narażające na działanie pól elektromagnetycznych w zakresie 0,1 do 300000 MHz w strefie zagrożenia (świadectwo pracy z 12 lutego 1999r., k. 9 akt ZUS). Ponadto wystawił ubezpieczonemu świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych, w którym wskazał, że M. P. od dnia 16 grudnia 1993r. do dnia 31 grudnia 1998r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace narażające na działanie promieniowania jonizującego oraz prace narażające na działanie pól elektromagnetycznych w zakresie 0,1 do 300000 MHz w strefie zagrożenia (świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych, k. 17 a.s.).

W dniu 31 sierpnia 2021r. M. P. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o emeryturę z rekompensatą. Po rozpoznaniu wniosku ZUS (...) Oddział w W. decyzją z 23 września 2021r., znak: (...), przyznał M. P. emeryturę od 19 sierpnia 2021r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego, ustalając jej wysokość na zasadach określonych w art. 25 ustawy emerytalnej na kwotę 6.583,73 zł, oraz zawiesił wypłatę świadczenia z powodu kontynuowania zatrudnienia. Natomiast wniosek o rekompensatę, decyzją ZUS z dnia 23 września 2021r. został załatwiony odmownie, ponieważ do dnia 1 stycznia 2009r. ubezpieczony nie udowodnił co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (wniosek o emeryturę z rekompensatą, k. 1-3 akt ZUS; decyzje ZUS z dnia 23 września 2021r., k. 6 i 9 akt ZUS).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie materiału dowodowego, obejmującego dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach ZUS i aktach osobowych M. P., jak również w oparciu o zeznania

ubezpieczonego i świadka. W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał był spójny, wzajemnie korespondujący i nie budził wątpliwości. Jeśli chodzi o dokumenty, to Sąd oparł się przede wszystkim na dokumentacji z akt osobowych M. P., potwierdzających przebieg i charakter jego zatrudnienia w Centralnym (...). Jako wiarygodne Sąd ocenił również zeznania ubezpieczonego i świadka. Ich relacje dotyczące przebiegu zatrudnienia, charakteru pracy M. P. i czynności, jakie wykonywał, korespondują z informacjami wynikającymi z akt osobowych, są również wzajemnie spójne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Regulacja dotycząca prawa do rekompensaty z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych, o którą ubiega się ubezpieczony, została wprowadzona do ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (tekst jednolity Dz. U. z 2018r., poz. 1924). Art. 2 pkt 5 tej ustawy zawiera definicję rekompensaty rozumianej jako odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeżdą prawa do emerytury pomostowej. Z kolei warunki jej przyznawania oraz sposób jej obliczenia wskazują art. 21 – 23 zamieszczone w Rozdziale III „Rekompensata”. Art. 23 ustawy o emeryturach pomostowych stanowi, że ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę oraz, że przyznawana jest ona w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020r., poz. 53 z późn. zm.). W art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych wskazano natomiast, że rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy emerytalnej, wynoszący co najmniej 15 lat. Z art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych wynika zaś, że rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Wskazywane art. 2 pkt 5 i art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty: 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej oraz 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat. Z kolei w art. 21 ust. 2 tej ustawy została zawarta przesłanka negatywna, którą stanowi nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy emerytalnej. Może ona budzić wątpliwości, gdyż literalna wykładnia tego wyrwanego z kontekstu normatywnego przepisu może prowadzić do wniosku, że prawo do rekompensaty przysługuje wyłącznie tym osobom, które nie nabyły prawa do jakiegokolwiek emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Do prawidłowej interpretacji tego przepisu konieczne jest jednak zastosowanie wykładni systemowej, która prowadzi do przepisu art. 23 ustawy o emeryturach pomostowych, zgodnie z którym rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego. Z kolei z art. 173 ust. 1 ustawy emerytalnej wynika, że kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r., za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1 stycznia 1999r. W tych okolicznościach warunek sformułowany w art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w obniżonym wieku emerytalnym z uwagi na prace w warunkach szczególnych, obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Nabycie prawa do takiego tylko świadczenia stanowi przesłankę negatywną przyznania prawa do rekompensaty. Natomiast nabycie prawa do emerytury na zasadach ogólnych nie wpływa w żaden sposób na uprawnienia do rekompensaty (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 5 maja 2017r., III AUa 2047/16, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 grudnia 2015r., III AUa 1070/15, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 września 2017r., III AUa 529/16).

Odesłanie ustawowe zawarte w art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych wymaga przedstawienia przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych regulujących kwestię okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z art. 32 ust. 2 tej ustawy, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie

przepisów dotychczasowych. Praca w warunkach szczególnych to praca, w której pracownik w sposób znaczny jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki. Jako przykłady takiej pracy można wymienić: pracę w narażeniu na hałas przekraczający dozwolone normy, w zapyleniu, w oparach chemicznych, w wysokich temperaturach lub zmiennych warunkach atmosferycznych.

Ponieważ art. 21 ust. 1 i 2 u.e.p. odnosi się do pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, konieczne jest wskazanie, że na gruncie tej ustawy tego rodzaju praca jest definiowana inaczej, niż na tle ustawy o emeryturach pomostowych. Wykaz prac zaliczanych do prac w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze zamieszczony został w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm. – dalej jako „rozporządzenie RM z 7 lutego 1983r.”). Wyjątkowy charakter prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, możliwość zakwalifikowania pracy na danym stanowisku jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach u pracodawcy, którego podstawowa działalność nie należy do branży, do której przyporządkowane jest dane stanowisko pracy, jest dopuszczalna tylko wtedy, gdy wykonywanie tej pracy oznacza narażenie na tożsame szkodliwe czynniki właściwe branży przypisanej do stanowiska wymienionego w wykazie A rozporządzenia RM z 7 lutego 1983r. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2017r., II UK 672/15). Co więcej okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczenia są tylko te lata, gdy ubezpieczony wykonywał pracę w szczególnych warunkach stale i w wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2 ust. 1 ww. rozporządzenia) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2013r., I UK 184/13).

W kontekście powyższego rację ma organ rentowy, uznając, że okresy pracy określone w ust. 1 § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do rozporządzenia lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2). Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze lub w świadectwie pracy. Wymaga jednak podkreślenia, a zgodnie z poglądem ugruntowanym w orzecznictwie, nieprzedstawienie takiego dokumentu nie oznacza braku możliwości wykazania faktu wykonywania pracy w warunkach szczególnych przy użyciu innych środków dowodowych. Wskazuje się bowiem, że okoliczność wykonywania pracy w szczególnych warunkach może być dowodzona wszelkimi środkami dowodowymi, przy czym sąd nie jest związany środkami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organem rentowym. W postępowaniu przed sądem odwoławczym, w przypadku nieposiadania przez wnioskodawcę świadectwa, o którym mowa w § 2 ust. 2 rozporządzenia RM z 7 lutego 1983r. bądź niemożności jego uzyskania (np. z uwagi na likwidację zakładu pracy), dopuszczalne jest dopuszczenie innych dowodów na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze – w szczególności dokumentacji z akt osobowych, zeznań świadków oraz innych dowodów mogących pozwolić na wykazanie tej okoliczności (zob. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984r., III UZP 6/84; z dnia 21 września 1984r., III UZP 48/84; a także wyroki: Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 1999r., II UKN 619; Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 grudnia 2004r., III AUa 2474/03; Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 4 października 2013r., IV U 1284/13).

Przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. uznają za pracę w szczególnych warunkach wyłącznie zatrudnienie przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (np. 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2007r., III UK 27/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 325; z dnia 19 września 2007r., III UK 38/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 329; z dnia 6 grudnia 2007r., III UK 66/07, LEX nr 483283; z dnia 22 stycznia 2008r., I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75; z dnia 24 marca 2009r., I PK 194/08. LEX nr 528152 i dnia 1 czerwca 2010r., II UK 21/10, LEX nr 619638).

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Decydującą rolę w analizie charakteru pracy ubezpieczonego z punktu widzenia uprawnień emerytalnych ma zatem możliwość jej zakwalifikowania pod którąś z pozycji wymienionych w wykazach A lub B stanowiących załączniki do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W przedmiotowej sprawie ubezpieczony domagał się obliczenia jego emerytury z uwzględnieniem rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych w związku z zatrudnieniem w Centralnym (...) w Z. w latach 1980-1991 oraz 1993-1999 na stanowisku starszego referenta technicznego, potem samodzielnego legalizatora, a następnie starszego legalizatora. Praca ubezpieczonego polegała na sprawdzaniu przyrządów przysyłanych z jednostek z całej Polski, odbywała się ona w pracowni mikrofalowej w sąsiedztwie generatorów będących źródłem promieniowania, które były aktywne w ciągu całego dnia pracy. W wymienionych okresach ubezpieczony wykonywał zatem prace w warunkach szkodliwych dla zdrowia – narażające na działanie promieniowania jonizującego oraz prace narażające na działanie pól elektromagnetycznych w zakresie 0,1 do 300000 MHz. W trakcie postępowania wskazał na osoby pracujące bezpośrednio z nim lub na podobnym stanowisku w okresie jego zatrudnienia w Centralnym Wojskowym (...), które otrzymały dokument poświadczający pracę w warunkach szczególnych i dlatego w związku z odmową rekompensaty, uznał że został przez ZUS potraktowany nierówno. Wydając zaskarżoną decyzję organ rentowy wskazał, iż ubezpieczony nie udowodnił co najmniej 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. W tym zakresie Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe, poddając analizie dokumenty złożone w organie rentowym przez odwołującego, dokumenty zachowane w aktach osobowych oraz zeznania ubezpieczonego i świadka. Wynika z nich, że w okresach pracy u ww. pracodawcy M. P. wykonywał pracę starszego referenta technicznego, potem samodzielnego legalizatora, a następnie starszego legalizatora. W przypadku pracy na każdym z tych stanowisk był narażony na działanie promieniowania jonizującego oraz pól elektromagnetycznych w zakresie 0,1 do 300000 MHz, a tego rodzaju prace wymienia wykaz A stanowiący załącznik do rozporządzenia RM z 7 lutego 1983r. pod poz. 4, dział XIV.

Dodatkowo należy wskazać, iż – jak wynika z przebiegu postępowania – organ rentowy w istocie nie kwestionował, że wykonywane przez ubezpieczonego obowiązki w okresie zatrudnienia w Centralnym Wojskowym (...) miały charakter pracy w szczególnych warunkach. Nieuwzględnienie przez ZUS okresów pracy u ww. pracodawcy wynikało z tego, że świadectwo pracy w szczególnych warunkach nie spełnia wymogów formalnych. Kiedy jednak ubezpieczony złożył nowy dokument, uwzględniający okres pracy od 16 grudnia 1993r. do 12 lutego 1999r., to organ rentowy wskazał, że gdyby został przedstawiony oryginał takiego dokumentu (znajduje się aktach sprawy - k. 17), to po odliczeniu zwolnień lekarskich, ubezpieczony udowodniłby 4 lata, 11 miesięcy i 5 dni pracy w szczególnych warunkach (pismo procesowe organu rentowego k. 25 a.s.).

Zdaniem Sądu, poza ww. okresem, który jest udokumentowany właściwie, a ponadto potwierdzony zeznaniami świadka i ubezpieczonego, ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych również w okresie od 2 czerwca 1980r. do 31 maja 1991r., co także potwierdzają zeznania i dokumenty. Oba te okresy po zsumowaniu i wyłączeniu okresów zwolnień lekarskich, stanowią łącznie ponad 15 lat. M. P. spełnia zatem przesłanki do uzyskania prawa do rekompensaty zgodnie z art. 21 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach pomostowych, szczególnie że nie nabył prawa do wcześniejszej emerytury ani emerytury pomostowej.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do rekompensaty poczynszy 19 sierpnia 2021r., tj. od daty, od której uzyskał prawo do emerytury.